

“Vi betalar inte” av Dario Fo

Jo, jag gick in i snabbköpet och där var en massa folk som förde ett himla oväsen för att priserna gått upp så det är inte klokt. Ja, spagettin och sockret, det är inte sant, för att inte tala om köttet och konserverna. Och butikschefen försökte lugna oss:

“Men jag kan inte göra något åt det!”, sa han, “det är ledningen som sätter priserna, det är de som har bestämt höjningen”. Har bestämt. Med vems tillstånd då? “Med ingens tillstånd, det är lagligt. Det är ju fri handel, fri konkurrens!” Fri konkurrens mot vem? Mot oss? Och vi ska alltid ta emot och hålla käften, va? Pengarna eller livet? Ni är ena riktiga tjuvar, skrek jag åt honom. Och sen gömde jag mig.

Sen var det en som sa: “Nej, nu räcker det! Den här gången är det vi som sätter priserna. Vi betalar det som vi betalade förra året. Och om ni sticker upp, så går vi med grejerna utan att betala nåt alls! Är det klart? Antingen det passar eller inte!” Åh, du skulle sett, chefen blev vit som ett lakan. “Men ni är ju galna! Jag kallar på polis”. Han sätter iväg som en blixtnär för att ringa där i kassan, men telefonen fungerar inte. Någon har slitit av sladden. “Ursäkta, låt mig gå in på mitt kontor!” Men han kunde inte komma fram, alla vi runt omkring ... han trycker på och en kvinna låtsas få en smäll. Hon ramlar omkull och spelar avsvimmad. “Ynkrygg!” börjar en stor, kraftig kvinna gasta. “Mördare!” och sen alla tillsammans: “Mördare!”

Det slutade med att den där chefsfånen gav upp och vi betalade det som vi själva hade bestämt.